

Activitats paral·leles a l'exposició

- “Conflictes arreu. Com ens arriben?” Taller per a famílies amb infants de 6 a 12 anys acompanyats d'adults. 1 € per infant participant, inscripció prèvia al 971 908 201. Dissabtes 2, 16, 23 i 30 d'abril de 2016, a les 11.30 hores. Projecte en col·laboració amb Fòrum Comunicació, Educació i Ciutadania de les Illes Balears.

Amb la col·laboració de:

Dates de l'exposició: 19/03/2016-19/06/2016

Horaris del museu:

Dimarts a dissabte de 10 a 20 h.

Diumenge de 10 a 15 h.

Dilluns tancat

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

Plaça Porta Santa Catalina, 10-07012 Palma T +34 971 908 200 museu@esbaluard.org www.esbaluard.org

Català

WASTE LANDS

LIDA ABDUL / TAMARA ABDUL HADI / ZOULIKHA BOUABDELLAH /
AMINA BENBOUCHTA / GOHAR DASHTI / RENA EFFENDI /
YARA EL-SHERBINI / MARIAM GHANI / KINDA HASSAN / LARISSA SANSOUR

Un museu no només ha de presentar coses estètiques o la singularitat de la pura experiència artística. Un museu ha de promoure exposicions d'assaig que reflexionin sobre la realitat actual i el seu entorn immediat, tot col·locant-se en la cruïlla dels problemes d'un món en conflicte, amb un posicionament crític i de debat. La Mediterrània que ens envolta i els països que en limiten, amb les seves crisis i contradiccions sense resoldre i les seves transformacions polítiques i socials, fan part d'una sèrie de programes i projectes que Es Baluard du a terme amb caràcter regular. Des de la creació contemporània proposem analitzar i repensar les crisis latents i sense resoldre. Així, amb «Waste Lands» ens servim del format expositiu per presentar una narració confegida per Piedad Solans sobre aquests conflictes propers i latents, trinxeres i ferides que hem d'aprendre a comprendre i a descodificar.

Waste Lands, text de Piedad Solans, comissària de l'exposició

Waste Lands: terres ermes. A través de l'obra de deu artistes procedents de països com Afganistan, Algèria, Azerbaidjan, Egipte, Emirats Àrabs Units, Iran, Marroc, Líban i Palestina, l'exposició aborda, des de l'any 2000 fins a l'actualitat, els paisatges i els entorns urbans, socials i arqueològics en països destruïts i empobrits per les guerres, l'herència postcolonial, la voracitat depredadora de les companyies de gas i de petroli i l'especulació energètica de les potències mundials, el terrorisme i la violència dels estats i de les lluites locals, polítiques i religioses. Terres devastades per poders i conflictes històrics i estructurals, convertides en dipòsits residuals d'armament, campaments en els quals habiten perennement poblacions excloses i famílies refugiades, runes espoliades i indrets abandonats, sòls desertitzats, intoxicats i estèrils, fronteres de tanques electritzades. Terres usurpades i béns saquejats, llocs de sang, crims i atemptats quotidians.

Les artistes que configuren l'exposició provenen d'històries, cultures i narracions distintes. Han conegut, a través de la seva pròpia memòria, la dels seus familiars i la dels seus pobles, les migracions forçades, el colonialisme, la guerra, l'exili, la condició de refugiades i l'estrangeria. Però també posseeixen el coneixement de les grans civilitzacions, la riquesa antropològica de les comunitats, les medines i les ciutats antiquíssimes, les grans rutes comercials i els encreuaments nadius i territorials, els espais immensos i la diversitat ètnica, antropològica i lingüística. Zones frontereres, migració, traducció, transnacionalitat, subjectes postcolonials i condicions de postconflicte són, avui, preocupacions recurrents en la seva feina. La seva condició, com comenta Mariam Ghani, és la de *borderline*: habiten a la frontera entre diversos mons. Viatgen d'Iraq a Berlín, de Palestina a Oslo, d'Afganistan a Nova York, del Caire, Azerbaidjan, Iran o Beirut a Londres. S'han format, no sense tensió, entre llenguatges, cultures, generacions, països, experiències diverses. «Les múltiples identitats que reclamem», diu Ghani, «existeixen sempre en una espècie de tensió, que és, per suposat, intensificada quan els llocs que les contenen entren en conflicte». Seguint el lingüista rus M. M. Bakhtin, el qual descrigué la condició de *borderline* com una posició confusa, «el punt de coincidència i contenció», aquesta podria ser la posició ideal des de la qual produir nous llenguatges. La posició ideal des de la qual fer art com a forasteres i com a observadores i participants alhora.

Gohar Dashti, Rena Effendi, Mariam Ghani o Tamara Abdul Hadi plantegen als seus vídeos i fotografies les conseqüències que els guerres i els abusos del poder econòmic produeixen en les terres i en les poblacions, mentre que Larissa Sansour i Yara El-Sherbini, no sense ironia, denuncien mitjançant escultures, publicacions, *performances* i vídeos els tòpics «occidentals» i l'ocupació de l'espai vital i del territori, les zones de conflicte i la necessitat d'un estat propi. La crítica a les dictadures i els arcaïsmes i la reclamació de la llibertat a través de pràctiques artístiques, culturals o curatives és abordada simbòlicament per Zoulikha Bouabdellah, Amina Benbouchta o Lida Abdul, en vídeo i instal·lacions; així mateix, el paper ideològic i espectacular dels mitjans de comunicació i de les «polítiques» del terror és revelat per Kinda Hassan, al costat de la solitud de les persones en medis inhòspits i desolats dels vídeos i fotografies de Gohar Dashti.

Tot i això, aquestes artistes no accepten ser víctimes. Des de les seves posicions frontereres i la seva experiència de la migració i els conflictes, mostren la inesgotable resistència dels seus països per ser, adaptar-se i subsistir. Denuncien la violència i la injustícia, l'explotació i el desampar de les persones vulnerables, la destrucció de les seves cultures i de les seves terres per part dels poders locals i les potències mundials. I revelen la inesgotable capacitat de resiliència de les persones per sobreviure solidàriament en condicions adverses.